

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

BARNVÄNNEN

Sommarnummer.

N:o 23
Den 4 Juni.

Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet.

Redaktion: ANNA och J. B. GAUFFIN.

33 årg.
1916.

VÅR.

Du kära ord, hur varmt du log
på mörk och frusen stig!
När vintern allt i bojer slog,
då tänkte jag på dig.

Då drömde jag om himmel blå,
om lösta böljers sång,
och vinterdagen, kall och grå,
fick solskensstrimma klar.

Det bor en makt så underbar
uti det ordet vår!
Det strör en solskensstrimma klar,
varhelst det klinga får.

Den strimman såg jag ofta nog
och gladdes, var den fanns;
men skönast tycktes mig hon log
i barnågats glans.

Där såg jag våren stråla varm
i kulen vintertid,
och mången frusen mänskobarm
har varmt sig varm därvid.

Det bor en makt så underbar
i barnågats vår,
den strör en solskensstrimma klar
till varje själ den når.

*

Du kära barn, du varma vår,
behåll din rena blick!
Se till, att jämt till Gud den går,
och himlens solljus drick!

Låt ingen oren tanke strö
sitt gift i hjärtejord!
Då kan den klara blicken dö
som blom i frusen jord.

(Ur *Convolvul.*) ASTER.

En stor dag i församlingens historia.

Matt. 28: 16—20. 1 Kor. 15: 6.

Frälsaren hade redan under sitt liv på jorden förkunnat för de sina, att han efter sin uppståndelse skulle samla dem omkring sig i Galiléen. Och ängeln påminner kvinnorna om dessa Jesu ord, då de på påskdagsmorgonen komma och söka den uppståndne i den tomma graven. I den första versen av dagens text se vi, att Jesus bjudit lärjungarna att samlas på ett bestämt berg i Galiléen och på en bestämd dag. Denna Jesu befallning hade naturligtvis blivit spridd till alla hans lärjungar över hela landet. Det är om detta möte mellan Jesus och lärjungarna vår text talar, och som fullständigas av aposteln Paulus i den här ovan angivna bibelversen.

Vi kunna lätt föreställa oss, vilket jubel och vilken glädje det skulle råda i denna stora församling, när de fingo skåda den från de döda uppståndne Jesus livslevande ibland sig. Om han redan under sitt jordeliv var "den skönaste bland människors barn", så förstå vi, att han nu kort före sin himmelfärd måtte hava ägt en underbar, gudomlig skönhet. Därför står det i vår text, att lärjungarna föllo ned och *tillbådo* honom och ägnade honom gudomlig vördnad och dyrkan. Besinnar man därjämte, att här voro

samlade, enligt Pauli ord, "mer än femhundra bröder" och väl många, många flera systrar, fastän han inte nämner dem, så förstå vi, att denna stund måtte hava varit överväldigande. Här sluta sig församlingens medlemmar från Judéen tillsammans med dem från Galiléen, unga och gamla stå såsom en man i tillbedjan inför Jesus. Och voro några barn närvarande här på berget denna dag, så stå också de med bland de tillbedjande skarorna och få mottaga välsignelsen av den uppståndne frälsaren. Ja, detta var i sanning en stor dag, hittills den största i församlingens historia.

Och likväl visar vår text, att det även denna dag där fanns ett litet moln på den eljes så klara himmeln av gemensam lycka. Det säges, att "somliga tvivlade". Detta visar nu allra först, att det var många flera med vid detta tillfälle, än Matteus uttryckligen nämner. Ty i apostlakretsen och bland Jesu närmaste vänner fanns numera ingen, som tvivlade på att Jesus var uppstånden. Alltså måtte det vara några bland de mer än femhundra bröderna, som ännu led av Tomas-sinne.

Sedan nu Jesus först visat sig inför alla och mottagit deras tillbedjan, träder han närmare och talar till dem. Om församlingens endrättiga hyllning och samfundskänsla varit något stor-

slaget, så är det uppdrag Jesus ger församlingen icke mindre härligt. Först förkunnar han den nya maktställning, som han erhållit efter sin uppståndelse och säger: "Mig är given all makt i himmelen och på jorden". Visserligen ägde han stor makt även under sitt jordeliv, ty vi minnas ju, huru han bjöd stormvinden tystna och vågen att lägga sig till ro, och huru sjukdom och död måste vika för ett ord av honom. Men efter uppståndelsen och himmelsfärden var hans makt o begränsad av allt utom av kärleken.

Denna stora makt skulle Jesus göra gällande och insätta den i verksamheten för människornas frälsning och sitt rikets upprättande och utbredning i världen. Därför ger han nu apostlarna och församlingen den stora missionsbefallningen och säger: "Gån fördenskull ut och gören alla folk till lärjungar, döpa dem till Fadrens, Sonens och den Helige Andes namn, lärande dem att hålla allt det, jag har befallt eder."

Detta storartade uppdrag avsåg att göra jordens alla folk och jämväl barnen till Jesu lärjungar genom att döpa dem och genom att lära dem hålla och följa Jesu ord. Och Herrens församling satte in ett underbart arbete under de två första århundradena efter Kristus för att fullgöra missionsbefallningen. Det var

under den tiden mer än hälften av det romerska världarikets invånare som blevo kristna. I våra dagar hava nya friska Andens vindar blåst fram genom Kristi församling. Stora och små, namnkristna och hedningar, inbjudas till frälsaren genom evangelium, som förkunnas på femhundra språk och dialekter över allt i världen. Missionsbefallningen står såsom en helig och manande uppgift för församlingen i alla tider, tills Jesu motståndare blivit lagda till hans fotapall.

Fråga vi nu, varför inte detta redan har skett, så svara vi: Jesus använder inte sin makt för att tvinga någon att varda hans lärjunge. Människan har en fri vilja, hon kan välja Jesus, men hon kan även välja världen och synden. Huvudsaken för oss är nu den, att alla Sverges barn välja Jesus och livet med honom och säga nej till synden och världen, när de locka och fresta. I Jesu gemenskap och i gemenskap med hans församling skola vi tåga framåt till en ännu större dag i församlingens historia, nämligen till den dagen, när han kommer att döma människorna efter som de handlat, medan de levde, evad det är gott eller ont.

Intill dess är han när oss i osynlig måtto alla dagar intill världens ände. Fördenskull kan nu du och varje barn följa och tjäna honom i helighet och rättfärdighet.

J. B. Gauffin.

Den lille blomstervännen.

Med plansch.

år och sol, barn och blommor höra tillsammans. Man kan inte tänka sig det ena utan att man också vill ha alltsammans med.

Harry var en stor blomstervän. Han mindes ännu från förra våren, huru mor hade grävt ned i gräsmattan lökar efter utblommade hyacinter, tulpaner, krokus och pingstliljor. Nu stodo dessa lökar i

blom, och Harry kunde icke nog glädjas över deras vackra färger och sköna doft.

Nu hade han inte kunnat tillfredsställas med mindre, än han fått löfte av mor, att få sätta alla utblommade lökväxter, som stodo utflyttade och torra i sina krukor. Det är just detta trädgårdsarbete vi se honom sysselsatt med på planschen.

Visserligen är hans sandskovel inte det

DEN LILLE BLOMSTERVÄNNEN.

allra bästa verktyget att gräva gropar med i gräsmattan. Men den är ju hans egen, och den han är mest van att handtera. Förövrigt har den lille sexåringen inte så bråttom. Han har inte börjat skolan ännu, dagarna äro hans egna.

Vårsolen gassar och arbetet är styft. Men Harry ger sig ej. Mössan har han lämnat inne. Han har värme nog ändå. Han gräver först den ena gropen efter den andra, men inte i någon bestämd ordning, det bleve för stelt. Växterna skola stå den ena här, den andra där. Då ser

det ut, som om ingen hade satt dem, utan som om de växt upp av sig själva. Den visdomen har han naturligtvis fått av mor, och den följer han punktligt.

Men sedan groparna äro grävda, skyndar han efter lökarna och sätter dem två till tre tillsammans. Det gör sig bättre då, när de en gång blomma nästa vår. — Ett sådant där enkelt trädgårdsarbete torde litet var av eder kunna utföra. Men bäst blomma likväl »kalljordslökar», och dem sätter man på hösten.

J. B. Gauffin.

Flicka, stå upp!

Med plansch.

Det står mycket underbart och skönt att läsa i vårt Nya testamente om Jesus och hans gärningar. Den, som lärt sig de fyra evangelierna, han äger en skatt för sitt liv, som är bättre än guld.

I synnerhet finnes där att läsa så mycket om barnen och om frälsarens kärlek till dem. Dessa härliga ord, som finnas inströdda här och där i den evangeliska berättelsen, borde alla barn leta reda på och lära sig.

Men här finnas också åtskilliga av Jesu gärningar, som på ett underbart sätt visa oss Jesu kärlek till barnen och de unga. En sådan tilldragelse framstår för oss i skildringen om huru han uppväcker Jairi dotter från de döda. Där om läsa vi i Mattei nionde kapitel, i Markus femte och i Lukas åttonde, och vi göra väl, om vi nu till en början lära oss dessa berättelser.

På stranden av Genesarets sjö stå många människor i väntan efter Jesus. De speja utåt sjön, där vågorna leka i solglittret. Ett och annat segel synes där, men den stora båt, som skall återföra Jesus och apostlarna från Gadara, den dröjer. Bland de väntande skarorna se vi en man, som

är full av oro och sorg. »Ack, att Mästaren från Nasaret komme snart!» suckar han gång-på gång, där han går av och an närmast vattnet vid båtstaden. Alla vika med vördnad undan för honom. Han är en känd och högt uppsatt man bland sitt folk. Det är synagogföreståndaren Jairus.

Äntligen närmar sig den båt, som för Jesus åter till Betsaida. Och när Jesus stigit ur båten, skyndar Jairus fram emot honom, faller ned för hans fötter och ber honom att följa med in i hans hus. »Mästare», säger han, »jag har ett enda barn, en dotter, vid tolv års ålder, och hon är döende.»

Jesus ger tecken åt Jairus att stiga upp, och så följas de åt för att gå till den tolvåriga flickans dödsbädd.

Men Jesus blir hindrad på vägen av en kvinna, som varit sjuk i tolv år, och även henne måste han hjälpa, innan han fortsätter vandringen med Jairus. Denne står under tiden orolig med ångestsvetten pärlande från sin panna. Ty tänk om hans enda barn dör och Jesus kommer för sent?

Ja, så måtte det vara. Ty innan Jesus sagt sina frälsande ord till kvinnan, kom-

mer en utsänd från Jairi hus och säger till honom: »Din dotter är död, gör icke Mästaren omak.»

Men Jesus har också hört budskapet, och han förstår så väl, vad Jairus måste känna vid dessa ord, därför säger han: »Frukta icke, tro allenast, så varder hon helbrägd!» Den tro och förtröstan, som Jairus visat, då han sökte upp Jesus, den skulle han icke släppa inför det förkrossande budskapet från hemmet. Han skulle i stället visa en ny troskraft, en ännu fastare tillit till Jesus.

I Jairi hem rådde mycken oro och sorg, gråt och klagan, ty den tolvåriga flickan var verkligen död, när Jesus och hennes fader kommo dit.

Till dem som verkligen sörjde, såsom flickans moder och hennes anhöriga, uttalar nu Jesus de tröstande orden: »Gråten icke; hon är icke död, utan hon sover». Så betraktar Jesus döden, emedan i det andens rike, där han härskar, är döden icke mera död, utan antager karaktären av en övergående slummer. Ur denna dödsslummer väcker Jesus de sina lika lätt, som en moder väcker sitt barn ur den naturliga sömnen.

Men inför dödens majestät måste det vara stillhet och ro. Därför tystar Jesus flöjtblåsarna och de offentliga gråterskorna och visar bort dem. Så lugnar han tjänare och släktingar. Därefter tar han med sig flickans fader och moder och sina tre förnämsta apostlar och går in i det rum, där flickan ligger. Alla stanna vid dörren. Men Jesus är viss på sin sak, därför går han fram till bädden, tager det döda barnets kallnande hand i sin varma, mäktiga hand och säger: »Flicka, stå upp!»

Först lyfter hon upp sina ögon, och hon ser Jesus stå böjd över sig. Livsströmmarna från honom hava genomträngt

hennes varelse. Hon förstår, att det är den barmhärtige Mästaren från Nasaret, som väckt henne ur dödens sömn, att det är honom, hon har att tacka för sitt nya, unga liv.

Och nu blir det ett stilla tacksägelsemöte i den lilla familjen. Denna tacksamhet var nog ingen flyktigt övergående känsla, utan blev till en avgörelse för hela deras liv. Och hon, som på så nära håll fått se in i Jesu frälsareöga, tog nog emot mera av honom än lekamligt liv, fastän texterna ingenting säga härom. Aldrig kunde hon glömma Jesus eller upphöra att älska honom.

Det var ett tolvårigt barn, som fick röna Jesu livskraft och kärlek, och hon var den första av de tre, som han uppväckte från de döda. Till Jairi dotter gick han från alla de vuxna, som väntade på honom, och som sökte honom. Även häri kunna vi skönja hans ömhet om barnen och läsa om hans kärlek till dem.

Är du en tolvårig gosse eller flicka eller några år äldre, så bör du stanna och begrunda Jesu kärlek. Och så bör du tänka på att lära dig förstå, att Jesus älskar dig lika högt, som han älskade Jairi dotter. Och liksom han skänkte henne lekamligt liv, så vill han göra dig delaktig av sin andliga livsfullhet, så att du varder ett älskligt och gott Guds barn. Ingen vår är så fager och minnesrik, som den Jesus genom sin kärlek föder i ett ungt människohjärta, och ingen sommar blommar rikare än den, som följer på en sådan vår, och ingen höst bär rikare och ädlare frukt än den, som följer på en sådan vår och en sådan sommar.

»Flicka, stå upp!» Det ordet säger Jesus till alla barn, till alla unga. Och hans mening är, att ni skola följa honom för att av honom få liv och övernog.

J. B. Gauffin.

FLICKA, STÅ URPI!

En nykterhetspredikan.

Av S. Okkenhaug.

För skara barn lekte på planen bredvid järnvägsparken. De hoppade hage, kastade boll och rullade med kulor och skrattade och pratade. Det var vår med strålande blå himmel, och en och annan liten vattensamling hade ännu icke torkat bort. Åh, så livat det var! Barnen hoppade och sprang, så att vattnet stänkade högt omkring dem. Det var ju vår! — Snart var sommaren här med ferier och frihet från allt tvång och alla läxor — med blommor och liv. Barnen pratade och skratade i munnen på varandra, den ene högljuddare än den andre. Men roligt hade de alla.

Nere på gatan hade samlats en hop folk, och även där var en skara barn, som ropade och skrattade. Vad kunde där vara på färde? Jo, nu sågo barnen det. Polisen hade tagit en drucken karl och försökte väl antingen få honom med sig till hans hem, eller kanske bar det i väg till polisstationen med honom. Det såg nästan så ut, och det kunde ju vara livat att se på. De blevo alltid så lustiga, när de blevo druckna — de pratade så mycket tok och grälade och gormade för ingenting.

Alla barnen voro snart på språng nedåt gatan, där poliskonstapeln släpade och drog på en karl, som inte ville följa med. Den druckne mannen såg rent av idiotisk ut med det fjolliga leendet och de stora, stirrande ögonen. Emellanåt grälade han på barnen och ville köra bort dem. Men då fingo de riktigt roligt och försökte reta honom på alla vis, för att han skulle börja gråla igen.

Helga — så hette en av de små flickorna, som hade varit ute och lekt — hade också tillsammans med de andra barnen sprungit ut på gatan för att få se på lustigheten. Men — så stannade hon tvärt. Vem var det? — Det — det kunde väl aldrig vara far heller, som såg ut så där? — Åhnej, var det likt det — hennes egen präktige far. — Hon gick litet närmare. Inte var det far, nej, det kunde inte — *fick* inte vara han. Hon hade aldrig förr sett honom sådan, men — hon gick ett steg närmare — det var nog far i alla fall! Helga tyckte, det kändes, som om hjärtat skulle stanna inuti henne. Kunde detta verkligen vara hennes egen präktige far, han som brukade leka med henne och berätta så mycket roligt för henne, och som ibland gick ut och pro-

menerade med barnen om söndagsaftnarna? Den där mannen, som gick där och raglade och knappt kunde stå på sina ben? Med fasa såg hon på honom. Hon hade sett druckna karlar förut, men hon hade aldrig givit akt på huru obehagliga de voro. Fast — hon hade väl sett det också, kan hända, ehuru hon inte tänkt på det. Men nu — nog såg hon nu tydligt, att detta var hennes far, men ändå tyckte hon, att det var en alldeles främmande karl hon stod och såg på.

»Känner du honom?» viskade en flicka, som stod bredvid henne. »Du stirrar så besynnerligt på honom.»

Helga liksom vaknade upp och vart blodröd. »Nej», sade hon hårt, »hur skulle jag kunna känna honom?» Därpå gick hon in på en sidogata, så att hon kom ifrån barnen.

Sedan gick hon och drev fram och tillbaka på gatorna. Hon hade velat skrika högt, men hon torde inte. Hon tyckte, att alla såg på henne, och hon tänkte, att de gick väl och tyckte synd om henne, stackare, som hade en far som drack. Ja — han drack, det förstod hon nu. Detta var nog inte första gången. Och därhemma hade mor gått och strävat för att hålla henne och de mindre syskonen utanför allt detta. Hon mindes nu, huru hon många gånger hade kommit hem från leken, och mor hade kommit emot henne och bett henne vara tyst, för att far var dålig. Han plågades av huvudvärk. Jo, det var just en riktig huvudvärk, det förstod hon nu. Hon hade nog sett, att mor ibland hade röda ögon, som om hon hade gråtit, men det var ju inte så underligt, när far var dålig. Och om kvällarna, när far dröjt mycket länge borta, fingo barnen aldrig lov att sitta uppe och vänta tillsammans med mor. Nej, de måste gå till sängs nästan tidigare än vanligt. Helga hade många gånger tyckt, att mor var nästan sträng, men nu förstod hon med ens, hur svårt mor hade. Stackars mor! Helga kände liksom en klump i halsen; hon ville bara gråta, men alla såg ju på henne så besynnerligt, tyckte hon.

Hon skulle väl nu gå hem, men det var väl inte så brått.

Mor var nog glad, att hon var borta, tills det värsta med far var över. Helga gick och gick, bedrövad och sorgsen i håg. Hon längtade hem till mor för att få gråta ut, men det var också så svårt att komma

Mot ljuset!

Du vita sippan i gröna lunder,
 som blommar skönt några korta
 stunder
 och lyss till vårliga suset,
 du väcks var morgon, när solen
 sänder
 sin första stråle, och sen du vänder
 din krona städse mot ljuset,
 tills dagen sjunker i väster neder,
 då böjs ditt huvud, kanske du beder
 en bön när kvällen är inne!

Som lilla sippan jag ville vara!
 Med blicken vänd emot solen klara,
 mot Gud all härlighets källa,
 jag ville vandra igenom tiden.
 Och när min dag en gång är fram-
 liden,
 Och mörkret börjar framvälla,
 mitt huvud ödmjukt jag ville böja
 i bön och så i förbidan dröja,
 tills Gud mig åter skall väcka!

ELLA.

hem. Allting hade blivit så otryggt, hon kände sig liksom så gammal och sorgsen.

Det var en blek och allvarsam liten Helga, som kom in genom dörren i hemmet den kvällen. De hade redan lagt sig, de minsta barnen. Mor satt och sydde och såg gång efter annan upp på klockan.

»Men kära barn, var har du varit? sade hon, då Helga kom in, »jag började just bli orolig för dig.»

Helga sade icke något, hon såg sig blott rädd omkring. Far hade nog lagt sig förmodligen. Mor såg forskande på henne. Vad felades väl flickungen? Var hon sjuk?

»Kom hit till mig, Helga?» sade modern vänligt, »så får jag höra, vad som fattas dig.»

Helga såg upp, men då hon mötte moderns sorgsna ögon, då kunde hon icke hålla sig längre. Klagande sjönk hon ned på golvet bredvid modern och lade huvudet i hennes knä, och så småningom fick hon fram, att hon hade — hon hade sett far.

Modern sade ingenting. Hon strök henne bara så varsamt över håret.

»Så, så, min flicka», sade hon lugnande den ena gången efter den andra. Men tår efter tår rann utför kinden.

Nu hade den kommit, den stunden, som hon fruktat, ända sedan hon började varna, att mannen drack. Och dock hade hon strävat så, för att barnen ingenting skulle märka. Och hittills hade hon lyckats. Men en gång skulle de dock förstå allt, när de blevo så stora, att de kunde se.

Hon visste knappt heller, huru det hade gått till. De första åren efter bröllopet hade han då varit så stadig, fast hon visste ju, att han hade tagit sig en tår förr i tiden. Men så på en gång började han dricka. Han träffade gamla bekanta från hembygden, som bjödo honom på en sup eller en flaska öl, och så fick han smaken på det igen.

De hade ofta haft starka varor i huset, och hon hade aldrig anat något ont. Ja, hon påminde sig, att hon till och med sagt och menat det också, att »den var ingen karl, som inte kunde taga sig ett glas.» Men så menade hon icke nu längre. Hon hade sett, huru spriten drog ner en människa, huru den dödade alla bättre känslor och fördärvade karaktären, så att mannen blev motståndslös mot frestelsen. Ack, om hon den gången för många år sedan haft det förstånd, som hon nu hade! Men nu var det för sent. Hon såg, huru han drogs allt längre och längre ned. Så nu tjänade det väl till intet att dölja det för barnen längre. Det hade

liksom hållit henne uppe detta, att barnen voro trygga och ingenting sågo. Nu blev väl striden ännu svårare med rädda, ängsliga barnaögon att se in i. —

Gråten hade saktat litet hos Helga. Men hon ville inte resa sig upp, det var liksom hon hade något mera på hjärtat. Antligen kom det.

»Hör du mor, det är något som jag gjort, och som jag ångrar så mycket. I dag, när jag såg far så där, så sa jag till de andra barnen, att jag inte kände honom. Jag skämdes, ser du. Åh, du mor!» Helga grät på nytt och snyftade. Det hade kommit efter med henne detta, att hon inte ville kännas vid sin far, som alltid varit så snäll och god mot henne. Och så skämdes hon för honom! Hon hade gjort som Petrus, då han förnekade Kristus. Helga hade alltid tyckt, att det var så stygt gjort av Petrus, och nu var hon inte bättre själv. Hon förnekade sin egen far.

Det lättade likväl något att få tala med mor om det. Mor var så förständig, hon förstod allting med ens, och hon förstod detta också. Det var inte så lätt att vara Helga heller, sade hon och hon var viss om att far ville förlåta henne, om hon talade med honom om det. De kommo överens, att i morgon skulle Helga be sin far om förlåtelse, så slapp hon gå och tänka på det längre.

Aldrig hade Helga trott, att hon kunde bli så glad och lugn mera, som hon var, då hon lade sig den kvällen. Men så var hon då också rent av makalös, mor, att kunna trösta.

Dagen därpå var det söndag. De mindre barnen voro redan ute och lekte i solskenet, både Olov och Karl och Greta, då fadern steg upp. Det var bara Helga inne, och hon hjälpte sin mor. Hon måste passa på och tala med honom nu, medan de andra voro ute, tänkte hon. Men så hon gruvade sig! Det var så ledsamt att be om förlåtelse. Men hon måste göra det. Om bara mor ville hjälpa henne, men det såg inte ut som hon tänkte göra det denna gången. Hon bara stökade med sitt och låtsade om ingenting. Antligen tog Helga mod till sig.

»Far!» Han såg upp från tidningen, som han läste i. »Jo, det var bara det, att — att — att jag såg dej i går, och så skämdes jag, och så sa jag, att jag inte kände dej, men nu ångrar jag mej så mycket.»

Fort och stappande kommo orden. Den stygga klumpen satt i halsen, och tårarna voro inte långt borta, men hon kände sig dock lätt om hjärtat, ty nu var det sagt. Om nu far också ville säga någonting.

Men han satt så tyst, att Helga blev rädd. Blygt viskade hon: »Jag ville bara be om förlåtelse, ser du.» Men så kommo tårarna ändå. Det föll en varm tår på fars hand, och han såg upp. Hans ögon voro så underliga, som om han ville gråta eller som om han blygdes. Han drog Helga intill sig och smekte hennes hår, liksom mor hade gjort.

»Så så, mitt barn», sade han, »nu får du inte gråta mer. Nej, jag är inte ond på dig, och du hade stor orsak att skämmas för din far i går. — Men nu skall du vara glad; spring nu och hjälp mor få i ordning frukosten, lilla Helga!»

Han sköt henne varsamt ifrån sig, tog på sig överrocken och gick ut utan att säga ett ord. Hans hustru såg efter honom. Gick han nu ut igen?

Det led framåt eftermiddagen, innan han kom tillbaka. Då hans steg hördes

i trappan, kände både mor och Helga stor lättnad. Gudskelov, han gick med stadiga steg!

Då han kom in, gick han rätt fram till Helga och tog båda hennes händer i sina.

»Du bad mig om förlåtelse i dag, Helga. Jag har dock större orsak att bedja dig om förlåtelse, och det gör jag nu. Jag lovar dig också, att du med Guds hjälp aldrig mer skall få orsak att blygas för din far såsom i går. Jag har i dag skrivit in mig i nykterhetsföreningen, och Gud skall hjälpa mig hålla det löftet.»

Det blev glädje i det lilla hemmet. Och mannen måste berätta om, huru det hade gripit honom, att hans egna barn måste blygas för sin far. Det var liksom om han nu först såg, hur usel han i grunden var. Helgas tårar och hennes bön om förlåtelse hade varit en skarp men rättvis nykterhetspredikan.

Ur Magne.

En Guds gåva!

Med plansch!

Signe var en liten rolig, rar och smeksam yrhätta, som kelade med far och mor och vyssade dockebarnet Ingeborg och kysningen Snurre och var nöjd och belåten med allt och alla, ända tills hon blev bortåt åtta år gammal.

Då fick hon en dag följa med sin mamma och hälsa på tant Sigrid och hennes lilla Tyra, och tänk, då hade Tyra alldeles nyss fått en liten syster! Den lilla var bara två veckor gammal. Aldrig hade Signe sett något så näpet och märkvärdigt! Det var ju helt enkelt en docka, som var riktigt, riktigt levande! Ingeborg kunde blunda och säga »ma-ma», när man klämde henne på magen, men det var också allt. Tyras lilla syster däremot fäktade med både armar och ben, somnade och vaknade av sig själv och sprattlade så lustigt i badbaljan.

O, så söt hon var! Signe såg och beundrade och var inte så litet avundsjuk på Tyra för den lilla systemens skull.

På hemvägen bad hon sin mamma så mycket, att hon också skulle köpa en liten syster, men mamma svarade, att små

systrar och bröder köpas inte för pengar, ty de äro Guds gåvor.

»Får jag en liten syster då, om jag ber Gud att få en?» frågade Signe.

»Det vet jag inte säkert, men det kan ju hända, om Gud ser, att du vill bli en riktigt god stora syster för henne», svarade mor.

»Ack ja, mamma, jag skall vara så snäll emot henne, och jag skall be Gud så mycket, att han sänder henne till oss. Jag tror säkert, att hon kommer! O, så roligt!» jublade Signe.

Från den dagen lekte Signe aldrig mor och barn med Ingeborg mer, nu voro de alltid stora och lilla syster, som hade så roligt tillsammans. Och varje kväll upprepades samma bön: »Gode Gud, låt mig få en liten syster!» Och var morgon frågade hon, om den efterlängtrade lilla inte kommit under natten.

Under hela fyra år provades Signes tålmod och uthållighet, men så en morgon — ja, jag kan nog inte tala om, hur underbart allting var den morgonen!

Det var, som det står i visan »i maj, när göken gol», solsken, äppelblom, fågel-

EN GUDS GÅVA.

EN VILOSTUND.

sång och humlesurr! Signe låg och morgnade sig i sin mjuka, vita bädd och hade just börjat undra, varför sängkammardörren var stängd, då far helt försiktigt öppnade den.

Så lycklig, så strålande lycklig han var!

»Signe, Signe, nu är din lilla syster här!»

Signe blev alltför glad för att kunna säga något. Hon knäppte händerna, far förstod, att hon tackade Gud, som äntligen bönhört henne, och så satt hon en lång stund och bara sken av glädje. Sen sträcktes armarna mot far: »Låt mig få se henne!» Och så hände det sig, att stora syster satt på fars knä och lilla syster låg på mors arm, då de första gången sågo varandra.

Nog hade Signe tyckt, att Tyras lilla syster var märkvärdig, men vad var hon i jämförelse med hennes egen! Signe tröttnade aldrig på att sitta och se och beundra. Och hur lycklig hon var, när hon första gången fick ta lilla Maja-barnet i famn!

Den dagliga bönen hade nu blivit förbytt i daglig tacksägelse.

Lilla Maja växte, blev vacker och fin som en majblomma och glad som en vårlärka.

Ingeborg satt övergiven i dockskåpet och stirrade med stora, förvånade dockögon på den stängda dörren. Så ramlade hon omkull en dag, då jungfrun flyttade på skåpet, ögonen föllo samman, Ingeborg somnade, och ingen störde hennes vila, åtminstone inte Signe. Hon hade ju nu fått en riktig, en levande docka att leka med, och det gjorde hon också med besked.

Men vad som gjorde Maja allra kärast för Signe, det var, att hon var Guds gåva. Detta hjälpte henne ock att aldrig bli otålig emot den lilla, när hon som andra barn var tröttsam ibland.

Nu har Maja just fyllt två år. Sippor och gullvivor pryda åter alla backar, fjärlarna fladdra, och lärkorna svinga, och bland blommor och blad, i kapp med fjärlar och lärkor, ila Signe och Maja, stora och lilla syster.

Ellä.

En vilostund.

Med plansch.

En sommar dag är ljus och lång,
och är, som Knut, man jämt på språng,
så kan man himna med en del,
det slår nog aldrig fel.

Hör då, vad han har gjort i dag!
Först steg han upp som du och jag,
sen tog han sig en morgondusch
och sa' alls inte "usch"!

Så fick han följa far i båt,
och båda hjälptes sedan åt
att plocka fiskar tjugufem
ur nät och bära hem.

Vad frukostgröten smak'te bra!
"Nu", sade mamma, "ska vi ta
och rensa bland spenat och dill,
Knut hjälper säkert till!"

"Ja visst", sa' Knut. Och flink och rai
och hjälpsam, som han alltid var,
det gick för honom med en fart,
och snart så var det klart.

Då var det badtid. Som en and
han simmade och dök ibland,
och kry och hungrig hem han sprang
vid middagsklockans klang.

Sen med portör han drev omkring
och såg på alla underting,
och växters hop med blad och knopp
och rot han grävde opp.

När växterna i pressen låg.
på Bruntes rygg man honom såg,
till sjön för vattning bar det av,
i skritt och sakta trav.

Sen med en vattenkanna stor
till trädgårdssängarna med mor
så arbetsam och käck går Knut,
men sen han vilar ut.

Här ser du honom sitta nu.
Honnör för pojken, kära du!
En vilostund är ljuv och skön,
när den är mödans lön!

ELLA.

FOTOGRAFI FRÅN KONGO. Pauli Deko, som skrivit brevet, är den gossen som skjuter på vagnen.

Brev från en gosse i Kongo

till hans lärare i Sverige.

(Med fotografi).

Till mamma och pappa Walder!
Nåd och frid!

Kärleken är lagens fullbordan.

Jag tackar eder mycket för de hälsningar, som jag mottagit från eder. Vi glädjas mycket, då vi förstå, att ni inte glömma bort oss. Ibland tänker jag, att ni kanske glömma oss, men jag ser med fröjd, att ni ej göra det.

Nu tar jag pennan med glädje och stor kärlek för att skriva till eder. Jag är ledsen över att jag ej skrivit förr, tillgiven mig det.

Nu vill jag tala om, vilken glädje vi haft här på Kingoyi den sista tiden.

På församlingens mötet i november sade fader Ekstam, att alla, som gingo i dopskola ute i byarna, skulle komma till stationen den 7 december för att undervisas en tid och prövas, om de voro lämpliga att döpas. Den bestämda dagen kom en stor skara män och kvinnor hit. Fader Ekstam undervisade männen, mamma Maria Wikholm kvinnorna. Strax före jul utvaldes 80 personer att döpas. Den 26 december döptes 49 kvinnor och 31 män. Bland kvinnorna voro fästmöarna till Göstas och Folkes tjänare. Ngomas fästmö antog namnet Sara och Mbikas Selma.

Före dopakten talade fader Ekstam om vikten av att vandra på himlavägen och akta oss för det onda. O, vilken glädje att se denna stora skara döpas! Vid eftermötet stodo också några avfallingar upp och bekände, att de önskade återvända till Gud.

O, vilken glädje, att missionärerna kommit hit till vårt land för att lära oss Guds ord och goda seder. När vi se på Guds verk, så finna vi, att det går framåt år från år. Vi förstå, att ni se många svårigheter i arbetet härute, men det skola ni få lön för av Gud.

Vi började året på vanligt sätt med församlingens gemensamma kärleksmåltid.

Den 1 januari 1916 på morgonen kommo församlingens kvinnor hit med 81 grytor »yuma». Klockan 11 ringde kyrkklockan, och vi gingo in i Guds hus. Vi sjöngo först sången n:o 96, varpå läraren Jeremia Kibangu läste Ps. 90: 1-6. Han talade om, huru vi människor inte få någon lång livstid på jorden. Vi tagas bort och synas inte mer för de våra. Då han höll på att predika, började det ösregna, och det rägnade in på flera ställen i kyrkan.

Då Kibangu predikat i 30 minuter, sjöngo vi sången 160, varpå Elaya Kwamba talade. Han talade om, huru våra vita lärare

här vid Kingoyi haft att kämpa med många svårigheter, men huru de hållit ut ända tills nu. Ett ordspråk här säger, »att kackerlackan ger sig inte, förrän den förtärt kasavalimpan». Så är det med våra vita lärare. De började sitt arbete i ringhet, men nu har det gått fram i en stor del av vårt land. Vi glädjas, då vi se, huru ni hålla ut i vårt land, och huru Guds rike går framåt.

Låt oss bedja Gud, att han må stärka oss mer och mer, ända tills vi sluta vår vandring på jorden!

Nu har jag flyttat mitt hus till »kvinnornas by». Mbika är kock vid stationen, och lille Ngiedi är hjälpreda i medicinhuset. Jag är ofta med de vita ute på resor i byarna för att lära folket Guds ord.

Hälsa mycket till alla mina jämnåriga i Nora, även till Gösta, Folke, Anna-Lisa och Birgit. Jag tänker så mycket på Gösta och Folke och tittar på deras porträtt.

Jag väntar också mycket på att få de slevor, som mamma Signe lovade mig och Kibangu. Vi förstå, att det är för krigets skull, som de ej kommit. Det är ej gott att veta, när det slutar, så vi kunna få dem. Nu har Ngama Bunzi slutat skolan. Mbwilu hälsar eder alla sex.

Må Gud välsigna och bevara eder, så att ni kunna återvända hit!

Hälsningar ifrån mig, edert andliga barn.
Pauli Deko.

Kingoyi den 5 januari 1916.

Bibelläsning

eller vad står det i nästa söndags text?
Veckan 5-11 juni 1916.

M. 5. Jes. 44: 3-5, Joel 2: 27-29. Välsignelsen genom Anden.

T. 6. Jes. 44: 3. Löfte om Andens utgjutande.

O. 7. v. 4. Välsignelse genom Anden.

T. 8. v. 5. Åran av att tillhöra Guds folk.

F. 9. Joel 2: 27. Tryggheten av att tillhöra Guds folk.

L. 10. v. 28. Andens verk i församlingen.

S. 11. v. 29. Även de ringa skola få del av löftet.

Söndagsskoltext för den 11 juni
Pingstdagen.

Välsignelsen genom Anden.
Jes. 44: 3-5.

Minnesvers: Luk. 11: 13. Om nu I, som ären onda, förstån att giva edra barn goda gåvor, huru mycket mer skall icke den himmelske Fadern giva den Helige Ande åt dem, som bedja honom!